

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1896-1898. L
84:1 - 68**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste!

Tack för ditt bref. Ja jag menar för riaka bladet, det andra
 reuterare jag, som de tyska Kritikerne, mest Raambitativt-
 Amors var det allt sådana nedriga dumheter. När i all världen
 har det tillfuit fastlöst att jag skall göra något publikum vill
 ha. Jag skall väl göra hvad jag själf kan ha glädje af. Alla de
 nå inte nämna annat, nå är det mycket slegt att säga. Var det
 någon människa som visste om att det fanns poesi i våra
 Värmlandslännen förr ännu jag visade dem på dem. Men ännu
 jag nu vill visa dem att det finns poesi nere i söderne och,
 nå måtte inte det förra vara något hinder. Och ännu jag
 blir utfattig på kupper, nå får jag och helnar på på alla de ställen
 där jag är tydder som en Rånge. Men sumerligen jag vill
 skriva något annat än hvad jag själf vill.

Det känns skönt att vara oförmodig, inte sant.

En Kväll, som jag gick här i vår ängst, fick jag syn på en
 anteckning på en amatörsmapla, en anteckning som jag
 gjort för ett par år sedan, jag vet ej hvadan den är lagad. Men
 där stod "Hunger mislyckas aldrig." Det är en svår hunger
 öfver mig just nu. Hunger efter något annat än det som är
 Hunger efter att känna sig duktig, duga till något framförallt.
 Hunger efter att känna författarskap som en njutning
 Och på samma gång hunger efter att få hvila i ro att
 få vara ensam i ro, att ha frugor, att ha dig. Jag är
 minst i tvivelsamt af att få ära, som jag bara kunde
 slippa blanda. Det är slegt, att det ej ger en medelväg.

Det är väl ingen mening i att du skrifer sådana
 saker som att du är ensam och ej kan skriva mer.
 Det här gör till. Det tycker man väl alltid, när man
 varit sjuk. Var du glad, nå länge du har sådant att
 skriva på. Få se, när du kommer in i Hall igen. När
 du då blagor, nå skall jag genast skriva att du bör
 aflytta eller göra den mycket kort för du brukar ju
 helst hålla till på Sicilien eller i Provence.

Det är inte alla dagar man har den glädjen att räkna en

halpfärdig nybörare när man ger sig till att predika -

Nej nu skulle jag tala om gubben Peruda. För det första hade jag den stora glädjen, att Salomon var lika adrigt som alltid, men gubben var förtjusad. Aldrig har jag sett en nästan musiken till ycket vara som han. Det är som en gammal smittoman på landet något i lärorens eller kronapogobry, men som just aldrig, blifvit något af, och så har han den violacellen. Inke spelar han för att förtjusna pengarna heller, utan det sker med ett sådant hjärtans nöje. När man ser hans allvarligt han tar det så tror man rent att han bara är en bläparer för de brukar ta nästan hägtilligt. Jag får aldrig ur mig det att han varit iugsting han, jag förstod ej hur det hela gick till förvänt jag såg hur han höll instrumentet färdigt intill sig och bara liksom hörd och hörd. Och så går det upp för en, att violacellen talen till honom hela tiden att det är den, som har hela förståndet. "nätt nu fingern står och där och där och för stråken så och så, så skall du få se att det blir musiken af". Och när de så hållit på en stund så ser han upp och skrattar, för Guds, något så vackert har han då aldrig, fratt att han kunde spela -

Vi gjönde Antichrist ihop nitva och det var alldeles underbart så mycket passeri han kunde sätta in i den. och, det var så mycket kärlek och så, så man alldeles kunde mista andan. och så en natt, då de yngre ungdomen utanför något förtur Det rent brunnade lifspädgi ur ungdomen annars var maten idel vana och ljus skänket -

Men har jag inte tid med dig mer. Det är svårt att du blifvit så dunn -

Tycker du om mig än, det ville jag allt gärna veta
(Din Helena)